



**JOPIE'S
WOLLEN AARJE**
doop HELEEN

NIJKERK G.F. CALLENBACH



„Zie maar dat je 't weer krijgt,” blz. 10

JOPIE'S WOLLEN AAPJE

DOOR

HELEEN



NIJKERK — G. F. CALLENBACH

In het tuintje voor het huis speelt Jopie met haar wollen aapje. Ze laat hem tegen de spijlen van het hekje opklauteren en als hij boven gekomen is, van de eene punt op de andere springen. Wip-hoep, wip-hoep.

Die spijlen van het hekje zijn de boomen van een groot bosch en het aapje klautert van den eenen boom in den anderen en springt van tak tot tak. Wip, hoep, het heele hekje langs.

„Wat doe jij daar?”

„Hè, is dat schrikken.”

Jopie was zoo verdiept in haar spel, dat ze niemand heeft hooren aankomen en nu staat Rika opeens aan den buitenkant tegen het hek geleund.

Jopie zit op school naast Rika.

„Wat een mooi aapje,” bewondert Rika. „Hoe kom je daar aan?”

„Van tante Dien gekregen. 't Is beelderig, hè! Moet je eens met je vinger over zijn ruggetje strijken, 't is zoo zacht als een poes. En dan zijn parasolletje, dat vind ik nog 't allermooiste. Kijk, je kunt het ook opzetten, maar dat moet je heel voorzichtig doen, want 't is erg teer zegt moeder.”

Heel voorzichtig duwt Jopie tegen het knopje en nu zit het kleine grijze aapje heel parmantig met een rose parasolletje op, op het hekje.

„Mooi, hè, maar 't is maar van papier.”

„Eerst wist ik heel niet hoe ik hem noemen moest,” vertelt Jopie verder aan Rika, die met begeerige oogen naar het aapje staat te kijken. „Je kunt hem maar niet zoo'n heel gewonen naam geven net als een pop, want 't is toch eigenlijk een beest en nou heet ie „Munkie”, want vader zegt zoo heeten in Engeland alle apen.”

„O!”

„Vind je 't gek?”

„Och, nee. Ga je met me mee, ik moet boodschappen doen?” zegt Rika opeens en keert zich meteen om.

„Nee, ik blijf hier, ik wacht op moeder.”

„Dag!”

„Dag, Riek.”

Rika gaat weg, het hoofdje vol van begeerige gedachten aan Jopie's mooie speelgoed, en Jopie speelt weer verder en denkt niet meer aan Rika.

Van het eerste oogenblik af, dat Jopie het wollen aapje van tante Dien kreeg, is het haar liefste speelgoed geweest. Je kunt er dan ook zoo heerlijk van alles en alles mee spelen. Je kunt er mee doen net of het een pop is en ook nog zoo'n heeleboel meer. Een pop zou je nooit zoo kunnen laten klimmen en springen als je 't een aap kunt laten doen. Aan Munkie kan ze ook alles vertellen, omdat hij haar vriendje is en dat kun je aan de poppen natuurlijk niet, want dat zijn je kinderen en je kunt toch onmogelijk met kinderen overal over praten. 's Avonds gaat Munkie altijd mee naar bed. Hij mag op 't voeteneinde van 't ledikant zitten en den heelen nacht op haar passen. Als ze dan 'smorgens wakker wordt zit het aapje daar en lacht haar met zijn schitterende kraaloojes toe. Munkie lacht altijd,

dat kun je duidelijk zien, vader zegt het ook. Gaat Jopie naar school dan kan ze haar poppen met een gerust hart achterlaten, want Munkie zit op het randje van den poppenwagen en zorgt dat ze niets overkomt. Ja, Munkie is het allermooiste, allerbeste aapje dat er bestaat.

In het tuintje voor het huis speelt Jopie nog met haar wollen aapje en kijkt intusschen uit naar moeder, die elk oogenblik thuis kan komen. Moeder is uit gegaan om wat voor Wim te koopen. Wim is morgen jarig en wordt al tien jaar.

Daar komt moeder aan met een wit pakje onder den arm. Jopie loopt haar gauw tegemoet.

„Hebt u wat moois gekocht, moeder?”

„Ja, heel mooi, haast te mooi voor een jongen,” lacht moeder.

„Wat is het?” Nieuwsgierig voelt Jopie aan het pakje.

„Zou ik het je wel vertellen? Als je 't nu eens aan Wim verklapte?”

„Ik zal het echt niet verklappen, ik kan mijn mond wel houden en morgen is Wim al jarig. Morgen is niet meer zoo heel lang, hè moeder?”

„Nee, morgen is niet meer zoo heel lang. Ga dan maar mee, dan mag je 't zien.”

In huis laat moeder Jopie een doosje zien, een prachtig houten doosje met allemaal bonte kleuren, rood en groen en zwart en geel. En in dat doosje liggen een pennehouder en pennendoosje, een potlood en een liniaal, allemaal van 'tzelfde mooie gekleurde hout, een stukje gom in een kleurig houdertje en een notitieboekje. Jopie kan haar oogen haast niet gelooven, zoo mooi vindt ze het.

„Ik vond het zoo aardig al dat schotsche goedje,

ik denk wel dat Wim er blij mee zijn zal," zegt moeder. „Kijk Joop, dit mag jij geven," en moeder neemt het stukje gom en het potlood er uit, „maar je moet het zelf betalen, anders is het niet echt van jou."

Jopie gaat gauw haar spaarpot halen, neemt er een dubbeltje uit en geeft het aan moeder. Jopie betaalt altijd alle cadeautjes die ze geeft met een dubbeltje.

„Mag ik het nu dadelijk inpakken, moeder, en het vast onder mijn kussen leggen?"

„Goed hoor, doe jij dat maar."

Nog even houdt Jopie 't in de hand. 't Is ook zoo mooi, vooral het gometje, vindt ze, net of het uit zijn huisje komt kijken.

„Als het gometje nou op is, moeder, wat dan?"

„Dan doen we een nieuw stukje in het houdertje. Maar berg het nou op, zus, zoo komt Wim thuis."

Den volgenden morgen is het groot feest. Wim is jarig. Vader en moeder en Jopie, allemaal komen ze hem feliciteeren en een cadeautje brengen als hij nog in bed ligt.

„Kijk," zegt Jopie, „kijk Wim, hier moet het potloodje liggen en hier het gometje, zie je wel, alles heeft zijn eigen holletje, waar het net in past."

„Je mag er wel heel netjes op zijn, Wim, en zorgen dat er nooit iets van weg raakt," zegt moeder.

„Neem je 't mee naar school?" vraagt Jopie.

„Nee, daar is het veel te mooi voor."

„Hè, ik zou 't vast mee nemen om te laten kijken."

Den heelen dag staat het schotsche doosje op tafel te pronken en vol trots wordt het door Wim, aan ieder die er komt, vertoond. 's Avonds bergt hij het in de kast en daaruit komt het voortaan

iedereen avond te voorschijn als hij zijn huiswerk gaat maken, dan staat het boven zijn schrift en heeft Jopie volop tijd om het opnieuw te bewonderen. Telkens weer is ze er verbaasd over dat Wim het nooit mee naar school neemt. Zij zou 't zeker mee nemen en aan allemaal laten kijken, zelfs nu het haar niet eens toebehoort zou ze 't dol graag één keertje mee nemen, één enkel keertje maar. Zou ze 't eens aan Wim vragen? Nee, toch maar niet, hij is er zoo voorzichtig mee, hij wil het vast niet hebben en dan mag je er niet eens meer aan denken. Jopie drementelt weg, met Munkie in de armen, ze wil niet meer aan 't mooie doosje denken.

Maar toch denkt ze er weer aan en op een keer besluit ze één klein dingetje uit het doosje mee naar school te nemen zonder dat Wim het weet. Tusschen twaalf en twee, zal ze 't er uit nemen en om vier uur het er dadelijk weer inleggen, dan merkt Wim er niets van en kan het dus heelemaal niet hinderen.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Om twaalf uur sluipt Jopie naar de kast, doet het doosje open, neemt het gommetje er uit omdat dat het allerkleinste is en stopt het gauw in haar zak. Ziezoo, nu heeft ze 't. Wat zullen de meisjes het prachtig vinden.

„Willen jullie eens wat moois zien?“ vraagt Jopie dadelijk als ze op de speelplaats komt en grabbelt in haar zak.

Dat willen ze allemaal wel en komen om Jopie heen staan.

„Kijk,“ zegt ze en vertoont het stukje gom.

„Och, wat leuk, wat mooi,“ wordt van alle kanten geroepen. „Is het gom, Jopie?“

„Ja,“ knikt Jopie.

„Kun je d'r ook inkt mee uitvegen?“

„Eerst dachten we van wel, maar 't gaat alleen als je d'r aan likt en dat is vies zegt vader, nou gebruiken we 't alleen voor potlood. We hebben thuis een heeleboel van die dingen,” snijdt Jopie op, „moeder noemt het altijd: dat aardige schotsche goedje.”

„Hè, toe, Jopie, geef mij dit dan,” zegt Rika en steekt begeerig haar hand uit.

„Nee,” zegt Jopie verschrikt, „we hebben maar één gometje, maar ik bedoel dingen die er bij hooren, een liniaal, een pennehóuder en zoo, dit is het allerkleinste dingetje.”

„Nou, dan kun je mij dit best geven, als je nog zooveel hebt.”

Maar Jopie schudt het hoofd en steekt het stukje gom weer in haar zak.

Rika blijft aandringen.

„Toe nou Joop, doe het nou, geef het mij. Toe nou, voor een heelen appel dan.”

Rika vertoont een appel en Jopie ziet, dat het zoo'n groote zure is, zoo een met een rood kleurtje aan den eenen kant en erg groen aan den anderen kant.

Zoo'n appel is wel heel erg verleidelijk, want zoo één krijgt ze thuis nooit, omdat moeder onrijpe appels zoo ongezond vindt, maar moeder weet stellig niet hoe lekker juist zoo'n harde is. Rika heeft altijd zulke.

Daar klapt de meester in de handen, alle kinderen hollen naar binnen.

Gelukkig, denkt Jopie, gelukkig, nou zie ik den appel niet meer.

Maar Rika weet er wel wat anders op te bedenken. Als de les begint en Jopie haar potlood uit haar kastje wil krijgen, ziet ze opeens den appel

vlak vooraan in Rika's kastje staan, het roode kleurtje naar haar toegekeerd.

„Doe je 't?” vragen Rika's oogen.

Nee, schudt Jopie.

Een poosje later moet ze toch nog eens even kijken of de appel er nog staat.

Nee, hij is weg, maar wat is dat, nou staat hij in haar eigen kastje. Hij ziet er toch wel erg lekker uit. Laatst had Rika er net zoo één en toen heeft Jopie een stukje mee gehad en toen hebben ze gedaan wie het op kon eten zonder met z'n oogen te knijpen van zurigheid. Dat konden ze geen van beiden en wat hebben ze toen gelachen. 't Zou toch wel fijn zijn om zoo'n appel heelemaal te hebben, niet maar een klein stukje, maar zoo'n heel groote kokkert voor je zelf alleen.

Telkens weer kijkt Jopie naar den appel, die daar maar steeds in haar kastje staat te glimmen. En dan opeens heeft ze het schotsche gometje te voorschijn gehaald en duwt het Rika in de hand en Rika grist het gauw weg en moffelt het in haar zak.

Nu is de appel van Jopie.

„Durf je er wel van te happen, hier onder de bank?” fluistert Rika.

„Best.”

„Doe het dan eens.”

Jopie kijkt eens even naar den meester, die staat bij de andere klas. Nu draait hij zich om en gaat een som op het bord maken. Vlug bukt Jopie zich en bijt in den appel.

„Knap,” zegt het. De meisjes vóór haar kijken om, maar de meester heeft gelukkig niks gehoord. Voorzichtig eet Jopie het stukje op, bang om weer

geluid te maken. Hè, wat is 't ie fijn zuur, je wangen trekken samen.

De appel staat weer in het kastje, op de plaats van het roode kleurtje is nu een witte plek. Opeens begrijpt Jopie dat ze voor dezen afgehapten appel nooit meer 't gometje terug kan krijgen, en 't gometje is van Wim.

Onrustig schuift ze heen en weer.

„Riek, zeg Riek, ik wou het terug hebben.“

„Ha, dat kun je snappen.“

„Ja maar . . .“

„Jopie, niet babbelen,“ klinkt opeens meesters stem.

Met een kleur werkt Jopie door. Om vier uur zal ze 't nog eens vragen en alles uitleggen, dan geeft Rika 't wel terug denkt ze.

Maar om vier uur roept Rika de andere meisjes er bij en allemaal zeggen ze dat het eerlijk geruild is en 't niet meer over kan nu Jopie van den appel heeft gehapt. En dan opeens roept Rika:

„Zie maar dat je 't weer krijgt,“ en loopt hard weg.

Alleen en geheel verslagen gaat Jopie naar huis, met den appel en zónder gom. Af en toe neemt ze nog eens een hapje, maar hij is toch niet zoo lekker als ze gedacht had, zoo vreeselijk erg zuur. Nu ze er meer dan een klein stukje van heeft, valt het toch tegen en als ze dicht bij huis komt vindt ze hem opeens zoo bitter dat z'm weggooit.

Een beetje bedrukt komt ze thuis. Kom, ze zal maar met Munkie gaan spelen, dan zal dat nare gevoel wel over gaan, en werkelijk is ze na een poosje weer zoo in haar spelletjes verdiept dat ze het stukje gom is vergeten.

Maar als het avond geworden is en Jopie haar poppen uitkleedt om ze naar bed te brengen, hoort ze Wim mompelen:

„Daar snap ik nou niks van,” en als ze opkijkt staat hij met het schotsche doosje in de hand. Jopie krijgt een kleur en haar hartje begint zoo onrustig te tikken, maar ze zegt niets.

„Moeder, 't stukje gom is uit mijn doosje,” zegt Wim.

„Hoe kan dat nou, vent?”

„Ja, dat begrijp ik juist niet, ik weet zeker dat het er gisterenavond in lag.”

„Dat zal toch wel niet, want dan lag het er nu nog in.”

„Ik weet het toch zeker!”

„Heb je 't soms laten vallen, zoek nog eens goed.”

Wim zoekt en zoekt, onder doozen, achter boeken, op den grond, nergens is het gom te vinden. Eindelijk staat hij op en zegt boos:

„'t Moet gestolen zijn, anders kan het niet.”

„Ho, ho,” zegt moeder, „wie zal nu hier in huis je gom stelen. Ga nu maar aan je werk, als ik Jopie naar bed heb gebracht zal ik je helpen zoeken. Kom zus, ben je klaar met je poppen?”

Jopie legt juist de laatste in het wagentje en gaat dan vlug met moeder mee. Ze wil graag weg, de kamer uit, hoe eerder hoe liever.

Een oogenblikje later ligt ze alleen in haar bedje.

„Nou gaat moeder ook zoeken,” denkt Jopie, „en Wim ook, maar ze kunnen het toch niet vinden, want het is er niet, 't is weg.”

Tik, tik, doet onrustig Jopie's hartje.

„Munkie, o Munkie, nou is Wim's gometje gestolen en ik heb het gedaan, maar ik wou geen

dief zijn, echt niet, ik wou 't alleen maar laten kijken. Ik heb het geruild voor een appel en die was niet eens lekker, en nou heeft Rika het schot-sche gometje."

Munkie zit maar stil op het voeteneinde van het ledikant en staart Jopie met zijn zwarte kraaltjes-oogen aan.

"Zou ik 't maar aan moeder zeggen, o, ik wou dat moeder 't wist. Maar ik durf niet, Munkie, ik durf 't niet te zeggen. Wim zal zoo boos zijn en moeder heeft verdriet als ze weet dat ik een dief ben."

Opeens gaat Jopie rechtop zitten. Wat is dat? Huilt Wim? Ja, ze gelooft zeker dat Wim huilt. O, dan is het erg, heel erg, als een groote jongen gaat huilen, en tranen prikken ook in Jopie's oogen. Ze doet haar oogen stijf dicht en de handen samen en dan snikt ze:

"O lieve Heer, help me toch, ik ben een dief en ik wil geen dief zijn. Ik ben zoo stout geweest en ik heb er zoo'n spijt van. Lieve Heer, maak astublieft dat ik het gometje weer krijg, ik wil wel alles wat ik heb er voor geven. Amen."

Nu Jopie alles aan den lieven Heer heeft verteld is ze niet zoo bang meer. Ze gelooft zeker, dat de Heer nu niet meer boos op haar is en haar helpen zal. Met een zucht gaat ze liggen en even later slaapt ze in.

Den volgenden morgen gaat Jopie zoo vroeg mogelijk naar school, ze verlangt er naar Rika te spreken en haar alles nog eens goed uit te leggen.

O, daar loopt Rika ook al.

"Dag Riek."

"Dag."

"Heb je het stukje gom nog?"

„Ja, maar je krijgt het niet terug.”

„Jawel, ik moet het heusch terug hebben.”

„Nee.”

„Jawel. Hoor nou 'es, je moet het me teruggeven, want ik mocht het heel niet weggeven, 't was niet van mij, 't was van onzen Wim.”

„Hè!” Even kijkt Rika Jopie verschrikt aan, maar dan schudt ze 't hoofd en zegt:

„Dat had je dan maar eerder moeten bedenken, eens gegeven blijft gegeven.”

Tranen komen weer in Jopie's oogen en angstig smeekt ze:

„Toe Riek, geef 't me nou, voor iets anders dan.”

Rika denkt aan al Jopie's mooie speelgoed. Op eens weet ze wat ze doen zal.

„Geef me dan je wollen aapje,” zegt ze, „dan krijg je 't terug.”

„Munkie? nee die krijg je niet!”

„Dan geef ik 't gommetje ook niet.”

„Nee zeg, bedenk nou iets anders. Voor mijn kleurboek?”

„Nee, voor het aapje.”

„Voor het „zwarte Piet”-spel dan.”

„Voor 't aapje en niks anders.”

Heel den morgen doet Jopie haar best om iets te bedenken dat Rika mooi zal vinden, maar Rika blijft op haar stuk staan, ze wil het aapje hebben en als ze om twaalf uur ieder een anderen kant opgaan roept ze Jopie nog na:

„Breng je aapje van middag mee, dan krijg je het gom terug.”

Jopie vlucht gauw naar huis. Op het randje van den poppenwagen zit Munkie geduldig op haar te wachten.

„Och lieve Munkie, moet ik jou nou weggeven?”

Voorzichtig strijkt ze met haar vingertje over zijn rugje, dat zoo zacht is als een poes.

„Nee, Munkie, ik doe het niet, je blijft van mij!”

„Dief!”

Hè, wie zei dat daar? Jopie kijkt om zich heen, maar er is niemand te zien. Ze houdt het aapje steeds in de hand, doet het rose parasolletje voorzichtig open en weer dicht. Nee, ze kan Munkie niet missen.

Opeens moet ze weer denken aan den vorigen avond, toen Wim huilde en dat ze toen aan den lieven Heer vroeg om haar te helpen. Jopie wordt vuurrood. Ze heeft gezegd, dat ze alles wilde geven om het gometje weer te hebben en nu moet ze Munkie geven, en nu wil ze niet.

O, maar dan heeft ze gejoekt, tegen den lieven Heer gejoekt en dat is erg, nog erger dan dat je een dief bent. O, maar dat kan niet, dat kan niet, dan moet ze Munkie toch maar geven en ze drukt het aapje dicht tegen zich aan. Dan klemt ze de lipjes stijf op elkaar, haalt een papier en pakt Munkie in. Zoo, nou kan ze hem niet meer zien, nou zal ze 't doen.

Onder het eten kijkt moeder Jopie telkens eens onderzoekend aan, 't kind is zoo stil, maar moeder vraagt niets.

Jopie komt dien middag laat op school. Allemaal zijn ze al binnen.

Jopie legt een pakje op haar muts op den kapstok en gaat naar haar klas, nog net op tijd.

„Heb je 't?” vragen Rika's oogen.

„Ja,” knikt Jopie.

Om vier uur hollen ze gauw naar de gang. Rika

krijgt het pakje en geeft Jopie het schotsche gometje terug.

Een schokje van plezier gaat er door Jopie heen als ze het heeft, maar dan kijkt ze naar Rika, die Munkie in de hand houdt.

Nu komen de andere meisjes er ook bij en allemaal moeten ze het aapje bewonderen en het gaat van de eene hand in de andere en het parasolletje gaat steeds open en dicht, open en dicht.

Jopie staat er met angstige oogen naar te kijken.

O, daar komt die wilde Lize ook nog aan.

„Pas toch op, pas op, 't is zoo”

Maar voor Jopie zeggen kan hoe teer het is, hangt het parasolletje slap naar beneden, 't stokje is geknakt.

„Kapot,” zegt Lize.

„Leelijkert,” scheldt Rika, en grijpt haar het aapje af. „'t is een echt prulding, nou is 't al kapot, 't is”

Jopie hoort niet wat het nog meer is. Dit is te veel voor haar, ze holt weg, zoo hard ze loopen kan, naar huis en regelrecht in moeders armen. En daar, op het veiligste plekje van de heele wereld, snikt ze al haar verdriet uit. Alles, alles vertelt ze aan moeder.

En moeders armen sluiten zich dicht om Jopie heen. En als alles verteld is, zegt moeder:

„Dat was een moeilijke dag voor mijn Jopie, maar lieve vrouwtje, wat ben ik blij dat je zelf begrepen hebt hoe oneerlijk je geweest bent en je dadelijk den Heere Jezus om vergeving hebt gevraagd. De Heer verhoort het gebed als we met berouw tot Hem komen, dat zien we nu ook al weer, want kijk eens wat je in je hand hebt!”

Jopie kijkt en ziet dat ze het schotsche gometje

stevig vasthoudt. „Is dat geen aapje waard, Joop?”

Ja, knikt Jopie, ja.

„Kijk eens, lievert, je begon al met verkeerd te doen door stilletjes het stukje gom weg te nemen, al was het je plan, het alleen maar even te laten zien. Als je eenmaal met iets kwaads begint, gaat het o zoo gemakkelijk verder. Denk er altijd maar aan, dat dingen, die je niet aan vader of moeder durft vertellen, zeker niet goed zijn. Zullen we nu samen den Heiland vragen je voor verder kwaad te bewaren, kindje?”

Moeder sluit de oogen en vouwt de handen om Jopie's handjes en samen bidden ze, o zoo ernstig.

Dan geeft moeder Jopie een kus en gaat met haar Wim's doosje halen.

Jopie legt het gom weer op zijn plaats, in z'n eigen holletje.

Nu is het doosje weer vol.

„Mooi, hè moeder?”

„Ja, heel mooi. Zullen we het op tafel zetten?”

„Ja, ja, en als Wim dan komt, ziet hij het dadelijk. Wat zal Wim blij zijn.”

Samen staan ze nog even naar het doosje te kijken, moeder en Jopie en moeder zegt:

„Nu is alles weer bij elkaar gelukkig, 't zou ook zoo jammer geweest zijn van dat aardige schotsche goedje, maar het allervoornaamste is toch, dat Jopie geleerd heeft dat kwaad doen alleen verdriet geeft en ze in het vervolg zeker haar best zal doen, altijd een eerlijk meisje te zijn.”

